

Sus Ve İtaat Et

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Ağustos 2015

Tüm şarkılar öksüz. Şiirler hicap yüklü. Edimler çok sıradan ve düşler kırılğan.

Yaftalanmış benlikler peyda oldukça şeytanın haznesinde saklı o kırıntılar her daim muktedir olmaya devam edecek ve derken öbek öbek kıyımlar.

Notalar da kayıp hayatlar kadar asılsız hatta yeknesak. Tekerrür ederken o nizam yüklü ve eşkâlsiz aşklar hepten yitip gitti kadın kokan mutfaklar.

Ellerinde bir heybe, kırılğan yürekler nasıl da çığlık çığığa.

Siper etmiş iken kendini asılsız ve kâfir söylence sağanağına ve kerelerce ölmekte üstelik. Ve aynı devinim tüm kurallar hepten yok sayılmış. Ruha pelesenk olsa da gözyaşları yordanacak hiçbir şey kalmadı artık. Ne tek bir açıklaması var ne de lüzumu. Denemekse kaçınıcı seyri aynı hikâyenin.

Hikâyede hep aynı kurgu ve aynı tını: Sevgi her daim galip ve mutlu son.

Önce hüzün balçığı, kırılğan bir sevda ve mağlup gelen kötülük.

Bu yüzden belki de avutuyoruz kendimizi ait olmadığımız hikâye kahramanları ile. Çizilen tabloyu uyarlıyoruz gerçek hayata. Kötü hep kötü kalmaya mahkûm ve hayat senaryosunda kaçak göçek yaşıyoruz elimizde bir kalem defalarca resmediyoruz: Bacası tüten bir ev, sayısız çocuk ve kalabalık, mutlu aileler. Dünyanın kuralı besbelli: Sev ve sorma da.

Sus ve itaat et.

Sadece emek harca bil ki...

Kurgulamak ne kolay oysa hatta görmezden gelip aynı teraneye ortak olmak. Ola ki bir farkınız var ya da aykırı bir hayaliniz mahkûmsunuz örselenmeye ve didiklerken insanlar o asılsız söylencelerle bir o kadar ahkâm keserken.

Yap, işlet ve devret. Ne kolay değil mi gerçek hayata uyarlamak tüm o kuralları. Ne de olsa kurallar yeknesak ve bir bir itaat etmek durumundasınız. Sevmeden sevdiğine inandırıldığınız kadınlar ve adamlar hatta üçüncü cinsiyeti ile ahkâm kesen insan ötesi varlıklar.

Sevip sevdiğine açılmayan sefil âşıklar. Sevse bile gizledikleri o asil duygu ne de olsa yoldan çıkmış bir kez. Ne mi? Ne değil ki yoldan çıkmayan.

Detayların boğuculuğunda hesap verdiğiniz her kim ise ne de olsa herkes kendini yetkili merci sanmakta.

Neden, diye sormayı bırakmanın zamanı geldi de geçiyor. Hadi, siz de oynayın oyunu kurallarına bağlı kalıp ve sadece sallayın başınızı.

Nüktedan iken tüm o ıssızlık ve yadigâr iken miras öğretiler sadece tutsaksınız belki de tek galip görünenin çok ötesinde.

Çıldırılmış hikâye adamları nasıl da nazenin varlıkları ile sırnaşan aşk'ı var iken yok kılmakta.

Sevginin çöreklediği yürekler tüm edilgenliği ile saf tutmakta hayat denen sahnenin tam da ortasında oysaki açığa çıkmadı henüz gecenin karanlığı. Her karanlık aslında bir kurtuluş ki her kurtuluş iken yeniden doğduğumuzu müjdeleyen neden o zaman bunca tedirginlik hele ki o bitimsiz öfke ile birbirini çimdikleyen ruhlar ve haykırmakta iken avaz avaz:”Sadece ben ve sadece bana.”

Neyi ne için paylaşamıyor da bu denli kirlendik. Damıtılan hislerimizde kalburüstü sevdalar saklıyoruz aslında. Aslında tek bir detayda gizli içsel yolculuğumuz ve sadece tek bir edimde. Açtığımız kucakta kucaklanmayı bekleyen sevgi mağdurları kadar yüreğe dokunan ne olabilir ki...

Bu kadar kolay aslında karayı pembe yapmak ve karanlığı yok kılmak sevgiyi var ederken. Gizemi aşkın ve frekansı yüreğin hatta tek bir sözcük belki sıradan bir var oluş kadar tınısı nasıl da ahenkli biz duyumsamayı reddederken.

Uyurgezer sevdalar aslında o çalıntı hayatların miracı. Bir edim belki de o yeknesak aşklar bizler vara yoğa gülüp geçerken. Çiçekler hepten solgun yürekler zaten yitik ve tek bir hecede gizli evrenin aslı. Yalnızlığı yok kılan, güne hürmeten tüm yaftalanmaya direnen ve asaleti ruhta gizli.